

Đề bài

Em hãy kể
về một người
ông/bà kính
yêu của em.

Bài làm 1

Cứ mỗi dịp tết đến xuân về là cả nhà tôi ai cũng háo hức chuẩn bị về quê. Việc trở về ngôi nhà nhỏ với mảnh vườn rộng của bà và được nghe những lời hỏi thăm ân cần của cô, dì, chú, bác, luôn làm tôi có cảm giác ấm cúng, hạnh phúc. Nhưng cũng chính những lúc sum họp gia đình ấm cúng ấy là lúc tôi nhớ ông nhiều nhất.

Ông tôi đã mất hơn ba năm rồi nhưng tôi vẫn nhớ như in hình ảnh của ông. Ông có vóc cao, dáng đi mạnh mẽ và đôi bàn tay rắn rỏi. Đôi mắt ông tuy không còn tinh nhanh như hồi còn trong quân ngũ nữa nhưng trong đôi mắt ấy, tôi vẫn thấy một tình yêu thương con cháu vô hạn. Nhưng điều tôi thích nhất ở ông là bộ râu xoăn, bạc trắng mà hồi nhỏ tôi thường cố vuốt cho thẳng. Mỗi lần như vậy ông chỉ cười như muốn nói: “Cháu ông vẫn còn bé quá!”.

Theo tôi đứa trẻ nào cũng cần có một thiên thần hộ mệnh, người sẽ luôn ở bên để xoa đi nỗi sợ hãi và an ủi khi cần thiết hay khích lệ trong lúc khó khăn. Đối với tôi, thì thiên thần ấy chính là ông. Tuy rằng ông không còn trẻ và đẹp như những thiên thần mà tôi thường xuyên được nghe kể trong các câu chuyện cổ nhưng ông luôn biết cách làm cho tôi vui và hướng tâm hồn non nớt của tôi tới cái thiện. Đối với tôi, thế cũng đã quá đủ.

Từ khi tôi còn nhỏ, bố mẹ thường bận công tác xa nên ông thường là người chăm sóc tôi. Nhiều đêm tôi khóc nức nở vì nhớ mẹ, ông ôm tôi vào lòng, kể cho tôi nghe những câu chuyện cổ tích bằng chất giọng Huế, nhẹ nhàng và ấm áp đến lạ kì. Vậy nên ngay khi ông bắt đầu kể chuyện tôi cảm thấy ấm áp vô cùng. Những lúc tôi ngã đau, ông thường đỡ tôi dậy, xoa xoa vào chỗ đau rồi ôn tồn bảo: “Cháu nhìn này, chỗ xước này, chỉ mấy hôm nữa sẽ khỏi thôi nhưng sau đó cháu sẽ biết đi đứng từ tốn hơn để khỏi ngã”. Và đúng như thế thật, sau mỗi lần ngã là tôi rút ra kinh nghiệm để không lặp lại sai lầm.

Khi tôi vào lớp một, ông tặng tôi con lật đật. Ông bảo con lật đật luôn biết đứng dậy sau khi ngã và ông muốn tôi cũng như nó. Nhẹ nhàng, từng chút một, ông đã cho tôi những bài học đường đời đầu tiên để làm hành trang cho mai sau.

Lúc tôi lớn hơn một chút, tôi nhận thức được nhiều hơn về tầm quan trọng của việc học. Tôi thường bắt ông ngồi hàng giờ để nghe tôi đọc những bài khóa tiếng Pháp. Mặc dù, ông chẳng phân biệt được hai từ “tôi” và “anh” trong thứ tiếng xa lạ đó nhưng ông vẫn khen tôi có giọng đọc hay và có năng khiếu. Những lời động viên, khích lệ ấy thực sự rất cần thiết cho một đứa trẻ. Mỗi lần nghe những lời ân cần ấy, tôi lại thấy rất vui và tôi biết rằng mình không đơn độc. Ngay cả khi tôi đập hết bát trong nhà để lấy sành chơi nhảy ô hay khi tôi phạm lỗi ở lớp phải làm bản kiểm điểm, ông không trách mà chỉ nhìn vào mắt tôi và bảo: “Cháu có thấy mình có lỗi không?”. Chỉ như vậy thôi nhưng tôi lại cảm thấy rất buồn và hối lỗi bởi tôi biết đã khiến ông thất vọng.

Những năm sau đó, bố mẹ tôi chuyển công tác về gần nhà, ông tôi cũng đã già và yếu nên không lên thăm tôi được. Tôi thì quá bận với việc học hành và hàng chục các kế hoạch khác nên cũng không có thời gian nhớ tới ông, thậm chí cũng không gọi điện thoại cho ông. Đến khi tôi được biết là ông đã mất thì lúc đó tôi mới chợt nhận ra rằng ông gần gũi với tôi biết bao, rằng bao lâu nay, tôi đã vô tình bỏ rơi vị “thiên thần già” của mình...

Tôi cũng đã khóc, cũng đã buồn và quan trọng hơn là đã biết biến nỗi buồn thành động lực khiến tôi sống tốt hơn bởi tôi biết ông vẫn ở ngay đây, trong lòng tôi, để nhắc tôi cách đứng dậy sau khi ngã.

Bài làm 2

Bà nội em năm nay tuy đã ngoài sáu mươi nhưng vẫn còn dẻo dai, nhanh nhẹn lắm. Mái tóc của bà búi cao sau đầu. Gương mặt bà phúc hậu, ánh mắt thật hiền từ độ lượng.

Bà sinh được một mình bố em nên khi bố em chuyển công tác, bà đã từ biệt mái nhà, mảnh vườn thân quen để theo con cháu lên thành phố. Bố em là kĩ sư, thường xuyên phải công tác xa nhà. Mẹ em là công nhân, ngày làm tám tiếng trong xưởng máy. Bà thay bố mẹ em chăm sóc chúng em, từ việc ăn ở cho đến việc học hành. Sáng sáng, bà đánh thức em và bé Thắng dậy, giục đánh răng, rửa mặt thay quần áo, sạch sẽ, gọn gàng. Rồi bà cho hai chị em ăn sáng. Trước khi các cháu đi học, bà không quên khuyên nhủ các cháu phải chăm ngoan.

Bà dọn dẹp nhà cửa gọn gàng, chu tất. Xong xuôi, bà xách giỏ đi chợ. Số tiền chi tiêu hàng ngày tuy ít ỏi nhưng do bà khéo thu xếp nên bữa nào chúng em cũng được ăn cơm dẻo, canh ngọt. Buổi trưa, đi học về, bà cháu, mẹ con quây quần bên mâm cơm... đầm ấm biết chừng nào. Suốt ngày, bà chẳng ngơi tay. Việc nhà tạm ổn bà lại lúi húi bên thúng đồ may. Bà khâu lại cho chúng em chiếc áo sứt chỉ, đính lại cho bé Thắng chiếc khuy.... Đêm nào, trước khi đi ngủ, bà cũng dành mười lăm, hai chục phút để kể chuyện cổ tích cho chúng em nghe. Giọng kể của bà âm áp, và truyền cảm lạ thường. Bà đưa em vào thế giới huyền ảo của những câu chuyện như “Cây khế”, “Tấm cám”... nơi cái thiện không ngừng đấu tranh đầy lùi và chiến thắng cái ác, để cuộc đời ngày một đẹp hơn.

Thỉnh thoảng bố em về thăm, thấy nhà cửa ngăn nắp, con cái sạch sẽ, chăm ngoan, bố vui lắm. Bố em nói lời chân thành cảm ơn bà thì bà chỉ mỉm cười hiền hậu.

– Có gì đâu! Mẹ chỉ có cố gắng giúp gia đình để con cái yên tâm công tác.

Mẹ quý bà lắm, mẹ thường bảo, nếu không có bà thì gia đình em sẽ gặp khó khăn vô cùng. Vất vả khó nhọc là thế nhưng bà chẳng đòi hỏi gì nhiều. Bà chỉ có một ao ước là thỉnh thoảng được về thăm quê hương, làng xóm.

Bố em hứa, tết này sẽ thu xếp để cả gia đình cùng về quê ăn tết. Nghe vậy, bà vui lắm.

Em và bé Thăng luôn nghe theo lời bà dạy để bà vui lòng. Mỗi khi được điềm mười, đem khoe bà, bà lại âu yếm xoa đầu em khen: *Cháu bà giỏi lắm!*, rồi bà cười, trông bà hiền như một bà tiên trong những câu chuyện cổ tích. Em yêu quý và biết ơn bà biết chừng nào!

Bài làm 3

Ông em là cán bộ về hưu, tuổi cao, tóc bạc và rất hiền.

Ông rất quý những cây xương rồng nhỏ, đủ loại mà ông đã xin về và trồng trong những cái chậu xinh xinh. Ông có một cái xẻng nhỏ như cái thìa, thỉnh thoảng ông xới cây này, tĩa cây nọ, tưới cho cây kia. Lâu lâu cũng có những chồi non nụ bẫm đầy gai nhỏ mọc lên, rồi những đóa hoa tí xíu, đỏ hồng nở từng chùm, trông rất thích mắt. Những lúc thư thả ông em ngắm nghía không biết chán các chậu cây đặt thành dãy trên bậc cửa sổ hoặc trên giá.

Bé Lan, em gái của thắc mắc: “Ông ơi! Người ta trồng hoa hồng, hoa thược dược, hoa cúc, hoặc là trồng cây thiên tuế sang trọng còn ông trồng xương rồng toàn gai là gai, chán chết!” Ông cười nói: “Cái đẹp có nhiều loại lắm cháu à! Mỗi người thích một thứ, ông thích trồng xương rồng vì nó dễ sống và sống dai. Xương rồng là giống cây sống ở sa mạc, bắt rễ trong cát sỏi, dù cằn cỗi đến đâu nó cũng sống được. Thân xương rồng có dáng đẹp nhiều vẻ, một vẻ đẹp góc cạnh, xương xẩu rất hiện đại đấy. Hoa nó cũng đẹp nữa”.

Em hay đùa bảo: “Cháu biết rồi, nhà này ông chỉ yêu lũ xương rồng đấy thôi!” Ông em cười hiền từ bảo: “Cháu sai rồi, ông yêu nhất các cháu, ông mong các cháu, đẹp và khỏe như những chồi cây nụ bẫm này, chẳng sâu rầy nào xâm hại được”.

Quả thật, ông em rất yêu chúng em. Ông chăm sóc cái góc học tập của chúng em. Ông treo một cái giá đựng sách vở, phần trên cho em, còn phần dưới cho em Lan. Ông theo dõi sự ngăn nắp, trật tự của chúng em. Hễ sai chỗ nào là ông sửa lại. Lâu dần, chúng em quen với sự ngăn nắp, tìm vật gì thì tìm ở chỗ nào là thấy ngay.

Ông thường kể cho chúng em nghe. Ông em đọc sách rất nhiều, ông biết rất nhiều chuyện. Ông thích nhất là sách nói về động vật hay thực vật. Ông sưu tầm cho chúng em nhiều sách vở nói về cây cối và động vật xứ nóng ở Châu Phi, Nam Mỹ, hoặc các giống vật ở xứ lạnh, quanh năm tuyết phủ. Nhờ có ông mà chúng em biết được nhiều, chân trời như rộng ra thêm đầy thơ mộng.

Ông em rất ít ngủ. Người ta nói tuổi già thường như vậy quả không sai. Trong nhà, ông thường là người ngủ muộn nhất. ngày ngày ông là người cuối cùng kiểm tra lại xem cửa đã đóng chưa, sắp xếp lại các đồ vật để sai

chỗ, rồi mới lên giường đi ngủ. Ông là người canh giữ cuộc sống bình yên cho chúng em.

Nhìn cái dáng đi lại lặng lẽ, nhẹ nhàng, mái tóc trắng như cước, nụ cười hiền từ của ông, em mong được sống lâu, sống mãi như loài xương rồng mà ông yêu mến.

Bài làm 4: Bà Nội

Cũng như bao đứa trẻ khác cùng làng, tôi lớn lên với hương lúa chín của làng quê nhỏ bé miền trung du. Tuổi thơ của tôi là bà nội, là những bông hoa gạo rực lửa đốt cháy cả dòng sông lạnh ngắt. Những đêm đông, tôi thiếp đi trong hương trầm thơm nồng, trong câu chuyện cổ tích ngày xưa ngày xưa bà kể. Những tối hè nằm trên chiếc chõng tre, tiếng ru của bà cùng tiếng gió từ chiếc quạt nan đưa tôi vào giấc ngủ. Tất cả cứ thế bình lặng và yên ả trôi theo tiếng thở của thời gian. Và cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên khi trong trí óc non nớt của tôi, bà là tất cả.

Tôi không có mẹ – hay nói đúng hơn – mẹ đã ra khỏi cuộc đời tôi từ khi tôi mới là đứa bé hai tuổi. Còn cha – tôi chỉ nhớ đó là người đàn ông dong dong cao. Mỗi khi tết đến, người đàn ông đó lại về thăm bà và tôi, đi cùng một người dân bà và hai đứa trẻ. Mọi người bảo đây là cha và di của tôi. Nhưng thường thì tôi chẳng quan tâm lắm đến họ, tôi chỉ thích chơi với hai đứa bé thôi. Đứa bé gái mặc chiếc váy trắng viền đăng ten – chiếc váy mà cả trong giấc mơ, tôi cũng chưa bao giờ mơ được mặc. Thằng con trai mặc áo trắng bỏ thùng. Lúc ấy trong đôi mắt tôi, chúng là thiên thần, còn tôi chỉ là một con nhóc xấu xí. Hơn thế chúng lại có rất nhiều kẹo. Những chiếc kẹo xanh đỏ thật hấp dẫn khác hẳn với thanh chè lam bà thường cho tôi ăn. Thế nhưng tôi chỉ dám đứng nhìn mà thôi. Tôi không dám xin vì chúng như hoàng tử với công chúa, còn tôi chỉ là người hầu hạ mà người hầu thì chẳng bao giờ được ăn kẹo cùng hoàng tử, công chúa cả.

Những lúc ấy, bà thường gọi tôi vào bếp, dúm cho một thứ gì đó như nắm xôi hay quả ổi rồi bà bảo: “Ăn kẹo vào là đau bụng đấy”. Chỉ cần bà nói thế là tôi đã chẳng còn thích những chiếc kẹo ấy nữa, nhưng tôi vẫn luôn có những câu thắc mắc “chẳng hiểu sao hai đứa kia ăn nhiều kẹo thế mà không đau bụng”. Và cuối cùng thì tôi cũng tìm được câu trả lời và cứ thế ngốc nghếch tin rằng mình đúng “chắc ông thần kẹo chẳng thích mình”.

Theo thời gian trôi, tôi không còn là đứa bé chỉ biết quẩn quanh bên chân bà nữa. Tôi đã đến tuổi đi học. Ngày đầu tiên được cấp sách đến trường quả là một ngày vô cùng trọng đại đối với tôi.

Sáng hôm ấy, bà gọi tôi dậy từ sớm, mặc cho tôi bộ quần áo đẹp nhất rồi bà đưa tôi đến trường. Có lẽ lúc ấy tôi đã nín thở để chặn sự hồi hộp đang òa vỡ trong lòng. Tôi se sẽ nắm lấy tay bà – bàn tay nhỏ bé nằm gọn trong bàn

tay với những đường gân xanh nổi lên làn da nhăn nheo – khễ khàng từng bước đi theo bà. Đến trước cổng trường tôi ngơ ngác trước sự tung bùng, náo nhiệt mà tôi chỉ thấy vào những ngày lễ hội. Bọn bạn tôi đùa nào cũng được bố mẹ dắt đến, chúng ăn mặc đẹp và vui cười hơn hở. Tự nhiên tôi cảm thấy mình buồn lạ lùng khi hôm nay bố không đi cùng tôi. Tôi lặng lẽ nấp sau lưng bà – chẳng hiểu sao tôi muốn bỏ về quá. Và hình như bà cũng nhận thấy sự thay đổi của tôi nên bà cúi xuống cài lại cúc áo cho tôi, rồi bà bảo:

– Bà biết cháu buồn nhưng cháu không thích bà đi cùng hay sao?

– Không, cháu thích đi với bà lắm nhưng nhìn thấy bố mẹ chúng nó thì cháu nhớ bố cháu thôi.

Bà cười rồi bà đẩy tôi lên phía trước:

– Hãy dùng cảm lên cháu của bà.

– Tan học, tôi là người chạy ra khỏi lớp đầu tiên. Tôi muốn viết cho bà xem chữ “O” đi liền với câu nói quen thuộc của bà “O tròn như quả trứng gà” và thật ngạc nhiên khi tôi thấy bà đang ngồi dưới gốc cây đa, tay bà cầm chiếc nón phe phẩy quạt. Bà đến đón tôi. Tôi nhón chân nhẹ nhàng vòng ra sau lưng bà rồi ghé mặt thơm môi một cái rõ to. Bà giật mình nhìn tôi rồi bà cười:

– Cha cô, định trêu bà hả?

Nhanh thật là nhanh, thế là đã 9 năm trôi qua từ sau buổi học đầu tiên đáng ghi nhớ ấy. Bây giờ tôi đã là nữ sinh lớp 9 – tôi đã lớn – không còn buồn vì không có bố đưa đi học như ngày xưa. Thế nhưng với bà, tôi vẫn luôn là con bé chíp hôi như ngày nào. Còn với tôi, bà là tất cả những gì mà tôi có. Bà là bà tiên ban phép lành trong câu chuyện cổ tích. Cha mẹ và di chỉ còn là những cái bóng rất mờ nhạt trong tiềm thức tôi. Cũng có đôi lần bà hỏi “Cháu có nhớ mẹ không?”. Lần nào tôi cũng dựa vào lưng bà rồi khễ lắc đầu “Cháu có bà rồi, cháu chẳng cần mẹ nữa, nhưng mẹ cháu là ai hả bà?”. Bà ôm tôi vào lòng, bà cười nhưng giọng nói của bà lại nghẹn ngào. Dường như chúng vương cả vị mặn của nước mắt: “Cháu tội tội quá!”, và bà chỉ nói một câu duy nhất ấy thôi, chẳng bao giờ bà trả lời câu hỏi của tôi cả. Tôi cũng chẳng thắc mắc nhiều về mẹ. Đối với tôi, từ “mẹ” sao quá mơ hồ, như một điều không có thực trên đời, lại cao xa. Tôi luôn luôn được nghe người khác gọi mẹ, nhưng có lẽ cả cuộc đời không bao giờ tôi được thốt ra lời gọi mẹ ngọt ngào âu yếm ấy. Vì thế, tôi bằng lòng với tất cả những gì tôi hiện có. Tôi cần bà và tôi đã có bà, vậy là đủ.

...Cầm sắc đồ hoa gạo, tôi đặt lên mộ bà. Hôm nay tôi đến chào tạm biệt bà vì ngày mai tôi sẽ ra thành phố ở cùng bố và di. Thế là bà xa tôi gần hai tháng rồi, nhưng tôi vẫn không thể nào quên được với sự thật. Tôi luôn nghĩ rằng bà đi đâu đấy rồi một lát nữa bà sẽ về. Những lần đi học chẳng ai nhắc tôi đội mũ, mang áo mưa và đi học cùng tôi, bởi thật đơn giản: bà đã mãi mãi đi xa chỉ vì một căn bệnh rất đỗi kỳ quặc – bệnh tuổi già. Ngày bà mất,

tôi chẳng còn biết mình đã nghĩ gì, làm những gì, nhưng duy nhất một điều mà tôi biết là tâm hồn tôi trống vắng, hoang vu. Mắt bà cũng gần như tôi đã mất tất cả.

Tôi lặng lẽ ngồi bên mộ bà mặc cho làn gió khẽ mơn trớn làm tung bay mái tóc rối. Mái tóc mà ngày trước mỗi lần gội xong, bà lại chải cho tôi. “Tóc cháu bà đẹp lắm, nhưng phải chăm gội bồ kết đấy nhé”. Thế mà ngày mai tôi đã phải xa bà rồi, phải xa miền quê nhỏ bé mà tôi đã gắn bó, miền quê đã ban tặng cho tôi một người bà, tôi đã qua những tháng năm ngây thơ chạy nhảy chẳng biết phải chịu đựng những ánh mắt không mấy thiện cảm của di và tiếng thở dài của cha, nhưng chắc chắn tôi sẽ vượt qua được tất cả vì bà luôn ở bên tôi. Bà sẽ giúp đỡ tôi, bà sẽ truyền cho tôi nghị lực để tôi vững bước bởi vì trong trái tim tôi – bà là tất cả.

Mặt trời đang từ từ xuống sau dãy núi phía xa. Từng ánh nắng vàng đục vương lên một bà cứ nhạt dần, nhạt dần rồi mất hẳn. Mùi nhang thoảng bay trong gió làm sống mũi tôi cay cay. Hoàng hôn bao trùm mọi cảnh vật, tất cả thật yên ắng, chỉ còn lại khúc đồng ca xào xạc của rừng lau.

Một ngày đã trôi qua.

Lê Xuân Hoa

Bài làm 5: Cháu yêu bà...

“Bà gầy quá bà ơi”, đến hôm nay tôi mới nhận ra điều đó...

Tôi sống cùng bà từ nhỏ, trên con phố hàng Ngang, một con phố cổ buồn và cũ kĩ... Nơi đây đã có biết bao kỉ niệm tuổi thơ mà tôi không bao giờ có thể quên được...

Tôi nhớ... nhớ những ngày nhỏ đi bán sữa chua cùng bà trên khắp các phố cổ Hà Nội. Bà ngoại tôi, với hai tay hai gánh hàng nặng trĩu đi bên cạnh tôi, gầy guộc khắc khổ... bên cạnh bà là đứa cháu nghịch ngợm, cứ chạy hết chỗ này chỗ khác để bà cứ phải gửi gánh hàng và chạy đi tìm tất cả... Cháu hư quá bà, nhí...

Nhớ ngày Hà Nội mưa to, bà tay xách hàng, một tay dắt tôi chạy đi tìm chỗ trú, có một cái khăn, bà đội lên đầu tôi, phở cổ nhiều mái hiên nhưng bé quá, hai bà cháu ướt cả, tôi hỏi bà: bà có lạnh không, cháu che cho bà nhé, bà nhìn tôi cười: bố mày...

Nhớ cái lần tôi đi theo xem một đám ma và bị lạc mãi ở phố hàng Đường, bà đi tìm tôi mãi, hỏi hết người này đến người khác, cuối cùng tìm thấy tôi, tôi nói: bà ơi... cháu... cháu đi xem đám... đám ma... tôi không hiểu sao bà xóc tôi dậy và đánh thật đau vào đít tôi... tôi không hiểu khóc âm lên... bà không cười nữa rồi, mặt bà đầy mồ hôi... trên đường về tôi cứ khóc ầm ỹ, bà mãi không quay sang làm tôi càng khóc to, thế là tôi chợt nhớ ra câu mà bà đã đọc cho tôi nghe:

Cháu bà bà nghĩ cháu ai...

Bà đánh bà bỏ những ba ngày giò... có phải không...

Bà lại nhìn tôi cười và xoa đầu tôi: cha bố mày, tao mà bỏ mày ba ngày thì mày chết rồi còn đâu... tôi cũng cười...

Nhớ hồi nhỏ hay thích ăn kẹo bông, toàn bắt bà mua, nhớ là loại kẹo màu tím bà nhé... rồi bà mua về, hết kẹo màu tím, tôi lại khóc, lại đòi, ném đi, làm bà lại phải chạy đi tìm mua bao lâu mới có... bà về mệt mỏi, thế mà tôi lại vui vẻ khi có kẹo chạy đi chơi luôn... bà ơi cháu hư quá...

Nhớ cả cái lần cháu chơi ở trước cửa 48 hàng Ngang, nghịch ngợm thế nào mà lăn xuống cống, nằm ở đó sợ quá khóc âm lên, bà chạy ra bế cháu lên, người đầy nước cống “sao nghịch thế hả cháu”, tôi vừa khóc vừa nói: bà ơi, cháu sợ quá...

Còn nhớ không biết bao kỉ niệm về bà mà có lẽ tôi không bao giờ quên được. Bà chưa từng nói với tôi một lời yêu thương nhẹ nhàng, bà đánh đau lắm... mẹ bảo bà là người khô khan... nhưng bà ơi, cháu biết bà yêu cháu lắm đúng không, bà không muốn nói ra thôi...

Bây giờ bà hơi lẫn rồi, hay quên hay hỏi, nhưng không hiểu sao với tôi, mỗi kỉ niệm thuở nhỏ bà lại nhớ như in... bà cứ kể lại mãi... Mỗi lần gặp tôi, bà nắn tay nắn chân mà khen: cháu bà lớn quá... tay bà nắm không chặt như ngày xưa nữa rồi... tôi buồn và lo... bố tôi bảo có những kỉ niệm đã in sâu vào tiềm thức mà con người ta không thể quên... Bà bảo bà sống đến khi tôi đỗ đại học là được, tôi bảo bà cứ nói linh tinh, bây giờ cháu đỗ rồi, bà vẫn khỏe đấy thôi, bà lại bảo bà sống đến khi tôi lấy vợ, tôi bảo bà: 60 cháu mới lấy vợ... bà lại cười... cái cười ngày xưa...

Tôi cũng không biết lấy gì hay nói gì để có thể nói được tôi yêu bà bao nhiêu, chỉ có thể biết rằng: cháu yêu bà...